

[Hans Toft.]

ikke kunne få gennemført en forenkling, også med socialdemokratiets medvirken, på dette felt

Miljøministeren (Holger Hansen):

Nu kan jeg ikke nære mig for at komme med en bemærkning til dette med fredningsplanudvalgene og den berømte betænkning, som hr. Hans Toft citerede for et øjeblik siden, og som vi jo begge har været med til at koncipere. Vi har jo haft en debat om fredningsplanudvalgenes fremtid her i maj måned, og af den debat fremgik det, at der i folketinget var en overvældende stemning for at bevare fredningsplanudvalgene. Det må vi nok tage til efterretning uanset betænkningen. Men jeg tolkede folketingets forhandling omkring disse sager i maj måned således, at den stillingtagen, man tog, var for indeværende, og der lå ikke — ej heller i den socialdemokratiske ordførers tale i maj måned omkring fredningsplanlægningen — bastante ønsker om, at sådan skulle det være i al fremtid. Så vidt jeg husker, lød det fra socialdemokratiet dengang, at så længe der ikke var nogen regionplan til stede, så måtte man fastholde dette synspunkt.

Det er klart, at det forslag, som vi nu kommer med fra miljøministeriet i dette efterår, vil være lagt op på en sådan måde, at vi prøver at luge den dobbeltadministration væk, det er muligt at luge væk.

Vi har også overvejet spørgsmålet om udvalgets sammensætning, men jeg er ikke rede til i dag at give folketinget nogen besked om, hvad vores overvejelser er endt i. Vi er ganske enkelt ikke så langt, men jeg håber at kunne fremlægge forslaget i løbet af nogle få uger, og da vil man så se, hvilket resultat vi er kommet til, og hvad vi ønsker folketingets stillingtagen til.

Hr. Hans Toft var inde på spørgsmålet om den restriktive praksis igen ligesom hr. Ejler Koch — sådan set ud fra hver sit hjørne af spektret. Jeg tror, lovens formulering er rigtig. Her er der tale om at prøve at anlægge en praksis, som svarer til det sted, man er. Hvis der i hr. Hans Tofts bemærkning lå en kritik af, at der ikke var nogen ensartet praksis, så deler jeg ikke denne kritik, for der skal nemlig ikke være nogen

ensartet praksis. I det område, vi befinder os i, det nordsjællandske område, er det min opfattelse, at praksis må være strammere, end den er i tyndere befolkede dele af landet. Land- og byzonenloven er jo en decentral lov i denne forstand, og det vil sige, at man lokalt har en stor indflydelse på, hvordan linjen skal lægges, og sådan bør det også være. Jeg har måske forsøgt at korrigere kursen en lille smule dér, hvor jeg har haft en mulighed derfor, og jeg tror, det er det, vi skal samle os om, og ikke prøve på at tilrettelægge en ensartet praksis i nogle amter, som er meget uensartede med hensyn til geografi, udstrækning og befolknings-tæthed.

Må jeg sige til slut om dette punkt, at jeg har jo i sommer i en cirkulæreskrivelse til de kommunale myndigheder fraveget den stramme praksis generelt på ét område, nemlig over for de små øer, idet jeg fandt, at her gjorde sig hensyn gældende, som betingede, at man generelt så lempeligere på land- og byzonenlovens bestemmelser end i den øvrige del af landet. Her har jeg altså ment det forsvarligt at anbefale generelt en lempeligere behandling, men jeg gør udtrykkelig opmærksom på, at det drejer sig om begrænsede områder, altså om det, vi kalder de små øer.

Til slut spurgte hr. Ejler Koch: hvad skyldes det, at tidspunktet nu er inde? Det skyldes alene det synspunkt, at regeringen efter et skøn mener, at nu er tiden inde til, at dette skal ske. Jeg har en fornemmelse af, at ordførerne her i tinget deler regeringens skøn, og så kan vi i øvrigt lade det problem ligge. Jeg synes, det er temmelig uinteressant. Lad os få den lovgivning gennemført.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om fysisk planlægning. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.